

Hành phúc nghề nghiệp

Tác Giả: Ng&#i Vi&t Online

Thứ Tư, 26 Tháng 11 Năm 2008 02:48

(22-11-2008)

Vào đầu tháng 11 năm nay, con số thất nghiệp của Mỹ tăng cao nhất kể từ 25 năm qua. Chỉ số trung bình trong bốn tuần qua thì đi xuống này là 491,000 người xin trợ cấp thất nghiệp. Mỹ người ta số nhất là nạn thất nghiệp, vì mọi người là một con người, nhà, xe, thất nghiệp, bao nhiêu là thất nghiệp. Tuy có đồng nghiệp, nhưng tháng nào tiêu pha thất nghiệp đó, gì không có tiền thu nhập đó, có nghĩa nếu không có dành đó, thì rồi đây nhà gì cho ngân hàng, xe bị kéo, và hành phúc gia đình có cái đó. Ba thành phố có hơn 40% nhà bán ra là nhà ngỗng nhà bị thất thu: Bakefield, Fresno (Cali), Las Vegas (Nevada). Thất nghiệp đã trở thành một nỗi ám ảnh cho nhiều người.

Tuy mọi ngày phải đi làm, lái xe đường dài căng thẳng, vào số chủ nghiệp số bất nhý với đồng nghiệp hay phải làm nghề công việc nặng nhọc, mất mát, nhưng đó đi làm mọi ngày vẫn là chuyên hành phúc của con người. Vì thế mà nhiều người đã quên đi những không chủ nghiệp, vẫn chăm chú ngày hai buổi đi làm. Và đồng nghiệp nếu không vì cuộc sống, cơm áo, nhà xe, thì rong chơi là đi thú vui nhất, nếu không thì quý với của trúng số đó đó, đã không tuyên bố với tiền phải làm là nghề với và... không làm gì cả. Lúc phải làm việc, có tiền nghề mua đi chơi gì không có thời gian, lúc thất nghiệp hay nghề họ có thời gian đi chơi gì phải dễ sống tiêu pha, người ta thường trong cái vòng luẩn quẩn như vậy.

Có nghề nghiệp đã là hành phúc, thất nghiệp rõ ràng là bất hạnh. Tuy vậy không phải nghề nghiệp nào cũng đem lại vui thú cho con người, bằng công nghiệp người ta đã gọi làm việc là “kéo cày trâu” hay đi làm vất vả là “kiếp trâu cày”. Nhiều chuyên gia nghiên cứu đi đưa ra nghề nghiệp “vui nghề” (Job Satisfaction) để xem ngành nghề nào đem lại hành phúc cho con người và hành nghề nào, và ai là người yêu nghề họ làm. Ngoài chuyên gia đó nghề đó, thông thường, nghề cao, người ta lại phân tích là dân Mỹ đen không vui nghề bằng da trâu, dân Hispanics không yêu nghề bằng số dân khác, người đi làm “bán thời gian” không thích nghề họ “toàn thời gian”, và tuổi trẻ đó 30 không quan với nghề bằng nghề trên 65. Bên nghiên cứu cũng cho biết một loạt nghề mà người hành nghề làm cơm thợ... hành phúc nghề gì nghề đó, nghề của họ, nghề làm nhân viên họ nghề đó du lịch, nghề kiến trúc sư, nghề

giáo viên cho học sinh đọc bài tập, nghề làm tài xế, đồ ăn uống hay nghề công nhân nhà nghiên cứu hay phát minh. Lối nghiên cứu trên đây có vẻ quá lý tưởng để nói về cái sống tinh thần mà quên mất cái sống thực tế thu nhập và chi phí. Ngoài việc nghề nghiệp ảnh hưởng đến chuyên môn, luôn luôn phục vụ khách hàng kính cẩn, thoải mái, bình tĩnh trước những áp lực sau giờ đồng công, công nhân hay văn phòng cũng thu nhập khá cao, công thức ký tính công hay chế độ nhân viên để mình học tập tiến bộ và chi phí, chu đáo đi gửi ngân hàng thì còn niềm vui nào bình. Mất ví dụ như Việt Nam ngày nay, sau mất chuyện đi “tour” mà nghề nghiệp du lịch và tài xế lái xe không nhận được món tiền “tip” gần như bắt buộc cho họ thì nghề nghiệp này có cảm thấy “niềm vui nghề nghiệp” không? Hành phúc này hình như có mặt khắp nơi, mà không nghe có quan nghiên cứu nào nói đó là... hành phúc nghề nghiệp.

Nếu “hành phúc nghề nghiệp” là sống theo lối sống “mình vì mình” thì nghề nghiệp dĩ nhiên, nghề làm lính công nhân, thì đây là hành phúc công nhân nghề nghiệp chỉ may ra được đi ăn. Nghề mang lại hành phúc tinh thần cao quý không thể là mất nghề đem lại giàu có. Cũng có nhu cầu nghề nghiệp mà chế độ đãi ngộ khách hàng, bóc lột công nhân, “buôn gian bán lận”, họ vẫn cảm thấy hành phúc vì được phục vụ người làm giàu.

Trên đời này thật ra có nghề nghiệp chúng ta ra nghề, không cần mất chút văn hóa chế độ nào, cũng chế độ công nhân nghiệp vụ chuyên môn, trong nghề nghiệp cùng, con người tìm ra con đường sống, cho nên xót xa thay, có nghề nghiệp chúng ta ra nghề, nếu để nghề nghiệp “nghề” là mất công việc gì đó để nuôi sống bản thân. Nghề đi rừng, nghề làm biển là nghề nghiệp bám lấy thiên nhiên để tìm kiếm sống. Con người không thể làm hết mọi việc để có miếng ăn, có nhà ở, có đi lại, loài người cần trao đổi, nên mới có nghề nghiệp buôn bán, hay trao đổi, làm dịch vụ trung gian. Nghề có ai nghĩ ra rừng đi “bắt lấy động vật” hay “lượm ve chai” cũng là mất nghề, vì đây cũng là mất công việc để sinh sống, nghề nghiệp khác thay vì nghề nghiệp bắt lấy, vốn đã thổi ra từ mất nhân quần đối kháng. Theo như một bài báo của Trần Tiến Dũng viết tại Việt Nam về mất gia đình sống bằng nghề hèn mọn này, thì phải chăng họ cũng có hành phúc nghề nghiệp, đó là nghề nghiệp có thêm một chút “rác” để kiếm thêm được vài nghìn đồng cho bữa ăn trong ngày.

Hôm qua tôi có đợc đâu ợ trên “net” mợ t bài thợ, không phợ i là mợ t bài thợ nói vợ tình yêu hay quê hợ ợ ng mà là mợ t bài thợ vợ rác, mợ t bài thợ ca tợ ng nhợ ng đợ ng rác ợ Mợ và tác giợ ao ợ ợ c làm sao đem đợ ợ c nhợ ng đợ ng rác này vợ quê nhà cho các em thợ thêm đợ ợ c mợ t niợ m vui hay mợ t chén cợ m no. Thợ y rác quê ngợ ợ i mà nhợ đợ n bát cợ m quê mình, ngợ ợ i Viợ t ly hợ ợ ng vợ n còn nhợ ng nợ i xót xa nhợ thợ.

Hạnh phúc ngho nghĩa p là niợ m vui thợ a măn vợ tinh thợ n qua công viợ c hợ ng ngày cợ a mình khi thợ y nhợ ng tác đợ ng tợ ngho nghĩa p cợ a mình thợ c sợ đã đem hạnh phúc ợ i cho tha nhân hay xã hợ i. Nhợ ng thợ hạnh phúc vợ t chợ t trong ngho nghĩa p vì ợ i nhuợ n mợ i là đợ ng ợ c đã thúc đợ y con ngợ ợ i vợ t vợ chợ y theo có khi suợ t cợ cuợ c đợ i cợ a hợ. Vợ y mà các triợ t gia trên trái đợ t này luôn luôn cho hạnh phúc vợ t chợ t trên đợ i này là tợ m thợ ợ ng, xợ u xa đợ mợ a mai nói rợ ng “hạnh phúc nợ u nợ m trong cợ thợ, thì mợ t con bò cũng cợ m thợ y hạnh phúc khi gợ p đám cợ non”. Chúng ta có bao giợ gợ p đợ p đợ hợ i mợ t ngợ ợ i hành khợ t bợ n cùng hay mợ t đợ a trợ đang đợ i rợ “thợ nào là hạnh phúc” chợ a?

Chúng ta có thợ chợ a bao giợ biợ t đợ n nhợ ng thợ hạnh phúc nhợ nhol, lợe lên nhợ tia sáng nhợ trong cuợ c đợ i tằm tợ i cợ a con ngợ ợ i, nhợ cái lon nhôm bợ p rúm vợ a đợ ợ c khợ u ra tợ mợ t mợ rác bợ y nhợ y đợ bợ n đã làm cho đôi mợ t em bé tợ i nghĩa p cợ a chúng ta sáng lên. Chúng ta thợ ợ ng nghĩ đợ n hạnh phúc là cái gì to ợ n, cao xa, trợ u tợ ợ ng, khó kiợ m nhợ ng có khi chúng ta quên nghĩ đợ n thợ hạnh phúc tợ m thợ ợ ng, nhợ nhol nhợ thợ. Nó cùng có mợ t tên gợ i, nhợ ng ợ nợ i này hay nợ i khác, không hợ giợ ng nhau.